

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Maastricht, van 4 juni 2010 in zaak nr. 09/22955 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 28 mei 2009 heeft de staatssecretaris van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 4 juni 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 2 juli 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen als tweede grief is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. In de eerste grief klaagt de vreemdeling, samengevat weergegeven en voor zover thans van belang, dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de minister in redelijkheid heeft kunnen twijfelen aan de echtheid en de rechtmatige verkrijging van het overgelegde paspoort en daarmee aan de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling gestelde identiteit. Op de minister rust de rechtsplicht om, bijvoorbeeld via diplomatieke kanalen, te onderzoeken of het door hem overgelegde paspoort door fraude is verkregen, aldus de vreemdeling.

2.2.1. Vast staat dat de vreemdeling ter ondersteuning van zijn asielrelaas onder meer een paspoort heeft overgelegd. Ten aanzien van het paspoort heeft het Bureau documenten van de Immigratie- en Naturalisatiedienst verklaard dat geen zichtbare sporen van vervalsing zijn aangetroffen en dat het, gelet op het beschikbare referentiemateriaal, echt is.

2.2.2. De minister heeft zich in het besluit, samengevat weergegeven en voor zover thans van belang, op het standpunt gesteld dat hij ernstig twijfelt aan de echtheid van het paspoort en de wijze waarop dit document is verkregen. Dit omdat de handtekening op het paspoort verschilt van de handtekening op andere door de vreemdeling ondertekende formulieren. Voorts heeft de vreemdeling het paspoort niet zelf afgehaald bij de tot afgifte bevoegde instantie en heeft zijn echtgenote het paspoort afgehaald in de plaats Basra, terwijl volgens informatie uit het algemene ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken inzake Irak van 26 juni 2008 paspoorten uit

de G-serie alleen in Bagdad kunnen worden afgehaald. Verder staat op het paspoort als geboorteplaats . vermeld, terwijl op de door de vreemdeling overgelegde identiteitskaart en nationaliteitskaart, op basis waarvan het paspoort is verstrekt, de geboorteplaats staat vermeld en heeft de vreemdeling wisselende verklaringen afgelegd over zijn geboorteplaats. De twijfel aan de identiteit van de vreemdeling wordt voorts versterkt, omdat hij in drie verschillende landen drie verschillende identiteiten heeft gebruikt, aldus de minister.

2.2.3. Zoals volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 6 juli 2009 in zaak nr. 200901280/1/V2 en die van 25 maart 2010 in zaak nr. 200808622/1/V2 (www.raadvanstate.nl), staat het de minister niet vrij aan een door de vreemdeling ter staving van een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd overgelegd paspoort, waarvan de authenticiteit door het door hem ingeschakelde Bureau documenten is vastgesteld, geen waarde te hechten, louter op basis van bij hem om andere reden gerezen twijfel. Indien de minister, op grond van de twijfel, ingegeven door de afwijkende handtekening op het paspoort, de wijze waarop dit paspoort is afgegeven en de wisselende verklaringen van de vreemdeling over zijn identiteitsgegevens, niet van de juistheid van de in het paspoort vermelde gegevens wil uitgaan, ligt het op zijn weg daarnaar onderzoek te laten verrichten bij de Iraakse autoriteiten. Nu hij dit heeft nagelaten, is het besluit van 28 mei 2009 genomen in strijd met artikel 3:2 van de Algemene wet bestuursrecht. De rechtbank heeft dit niet onderkend. De grief slaagt.

2.3. In de derde grief klaagt de vreemdeling dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat zijn asielrelaas positieve overtuigingskracht ontbeert en niet geloofwaardig is te achten. Hij betoogt dat zijn verklaringen consistent en duidelijk zijn en het voor hem te gevaarlijk is terug te keren om de juistheid van zijn verklaringen aan te tonen.

2.3.1. Nu de eerste grief slaagt, kan het oordeel van de rechtbank over de geloofwaardigheid van het asielrelaas evenmin in stand blijven.

2.4. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het inleidende beroep alsnog gegrond verklaren en het besluit van 28 mei 2009 vernietigen. De minister dient een nieuw besluit op de aanvraag te nemen met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen.

2.5. De minister dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, van 4 juni 2010 in zaak nr. 09/22955;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep gegrond;
- IV. vernietigt het besluit van de staatssecretaris van Justitie van 28 mei 2009, kenmerk 0809-04-1589;
- V. veroordeelt de minister voor Immigratie en Asiel tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1.081,00 (zegge: duizendeentachtig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. P.A. Offers en mr. C.J.M. Schuyt, leden, in tegenwoordigheid van mr. O. van Loon, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

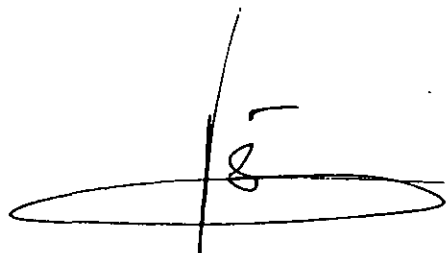
w.g. Van Loon
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 26 januari 2011

284-643.

Verzonden: 26 januari 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line across the middle, and a large, stylized 'S' or 'V' shape on the right.

mr. H.H.C. Visser

RECHTBANK 's-Gravenhage, zittinghoudend te MAASTRICHTReg.nr: AWB 09 / 22955 BEPTDN

UITSPRAAK van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken in het geding tussen

eiser,

en

de Minister van Justitie, als rechtsopvolger van de Staatssecretaris van Justitie, verweerder.

Datum bestreden besluit: 28 mei 2009.

Kenmerk: 0809.04.1589.

V-nummer:

I. PROCESVERLOOP

Eiser heeft beroep ingesteld tegen het in de aanhef van deze uitspraak genoemde besluit.

Verweerder heeft de stukken die op de zaak betrekking hebben aan de rechtbank gezonden en heeft tevens een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft op 14 april 2010 plaatsgehad, alwaar eiser en P.J.T. de Kan kantoorgenoot van zijn gemachtigde G.J. Lemmen, advocaat te Heythuysen, zijn verschenen. Verweerder heeft zich ter zitting laten vertegenwoordigen door F. Ticheler, werkzaam bij het Ministerie van Justitie. Tevens is verschenen een tolk in de Arabische taal.

II. OVERWEGINGEN

Verweerder heeft de aanvraag van eiser tot afgifte van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, als bedoeld artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000), afgewezen op grond van artikel 31, eerste lid, juncto artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000.

Verweerder heeft daartoe in het bestreden besluit gesteld dat eiser onvoldoende documenten dan wel enig ander indicatief bewijs heeft overgelegd om zijn reisroute te kunnen vaststellen. Eiser heeft eveneens geen gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent de reisroute gegeven. Ook ten aanzien van eisers reizen in augustus 2007 en februari 2008 kan hij geen enkel bewijs overhandigen. Gelet hierop is de oprechtheid van het asielrelaas op voorhand aangetast en wordt afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van dat relaas. Van het asielrelaas moet dan ook een positieve overtuigingskracht uitgaan. Verweerder heeft zich daartoe op het standpunt gesteld dat ernstig getwijfeld dient te worden aan de echtheid en de rechtmatige verkrijging van het door eiser overgelegde paspoort en identiteitskaart. Verweerder heeft daarbij verwezen naar het Algemeen ambtsbericht inzake Irak van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van 26 juni 2008 (DPV/AM-20546). Verweerdens twijfel aan de geloofwaardigheid van eisers identiteit is voorts versterkt doordat eiser onder andere personalia in Griekenland bekend was. Eiser heeft ook verklaard dat hij in Italië onder andere personalia bekend stond. Eiser heeft daarmee in drie verschillende landen drie verschillende verklaringen omtrent zijn identiteit afgelegd. Aan de verklaringen over de adressen alwaar eiser heeft verbleven, wordt ook getwijfeld nu het adres op de woonverklaring uit 2006 niet strookt met de verklaring van eiser dat hij sinds 2003 niet meer op dat adres woont. Gelet op het vorenstaande heeft verweerder in het bestreden besluit geoordeeld dat eiser niet in aanmerking komt voor een

verblijfsvergunning asiel op één van de gronden van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000.

Eiser kan zich met het bovenstaande niet verenigen en heeft daartoe aangevoerd dat hem niet kan worden aangerekend dat hij zijn reisdocumenten - die hij heeft gebruikt op zijn vlucht via Turkije - op aanraden van zijn reisagent in Turkije heeft vernietigd. Eisers risico van terugsturen was reëel en hij was niet op de hoogte van de mogelijkheid om in Turkije bescherming te vragen aan de United Nations High Commissioner for Refugees. Eiser stond gedurende de reis onder druk en had concentratieproblemen waardoor hij niet veel van de reis heeft kunnen onthouden. Ook begrijpt eiser de westerse lettertekens niet. Het mag eiser voorts niet worden aangerekend dat hij eerst in de zienswijze melding maakt van het blauwe blokje op de nummerplaat van de vrachtwagen. Door de verlichting was het voor hem onmogelijk aan te geven welke kleur de vrachtwagen had. De contactambtenaar heeft daarover onvoldoende doorgevraagd en tijdens het nader gehoor heeft eiser niet de gelegenheid gehad over de reis nog aanvullende verklaringen af te leggen. Bij het afhalen van het paspoort had eisers echtgenote de nationaliteitsverklaring en het bewijs van ontvangst van het ingeleverde paspoort bij zich. Bij het eerste gehoor stelt eiser zenuwachtig en bang te zijn geweest waardoor zijn handtekening op de formulieren afwijkt van de handtekening op zijn paspoort. De contactambtenaar heeft eiser nooit gevraagd om zijn laatste adres op te geven, waardoor hij het adres heeft opgegeven alwaar hij tot 2003 woonachtig was. Het adres van de voedselkaart stemt niet overeen met zijn huisadres, omdat eiser is verhuisd naar . De bestreden beschikking is in strijd met de Vw 2000, het Vluchtelingenverdrag, artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De rechtbank overweegt als volgt.

Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening opleveren. Het is derhalve aan de vreemdeling om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden tegenover verweerder aannemelijk te maken.

Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel mede betrokken dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren, dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

Indien zich een omstandigheid voordoet als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000, mogen, ingevolge het eerste lid van dit artikel, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling (Tweede Kamer 1998-1999, 26 732, p. 40-41) en volgens de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels, in het relaas van de vreemdeling om het geloofwaardig te achten geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas moet in dat geval positieve overtuigingskracht uitgaan.

Zoals de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) heeft overwogen (onder meer in haar uitspraak van 27 januari 2003, (LJN AF5566), behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder en kan die beoordeling slechts terughoudend door de rechter worden getoetst. Dat geldt eveneens voor de beoordeling van het realiteitsgehalte van de door de vreemdeling aan vorenbedoelde feiten ontleende vermoedens, met uitzondering van de vermoedens die zien op terugkeer naar het land van herkomst (zie de uitspraak van de Afdeling van 17 februari 2010, LJN BL4556).

De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat zich in het onderhavige geval de omstandigheid als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 voordoet. Verweerder heeft daartoe in aanmerking kunnen nemen dat eiser onvoldoende documenten dan wel enig ander indicatief bewijs heeft overgelegd om zijn reisroute te kunnen vaststellen. Eiser is immers van Irak naar Nederland gereisd. Daarvan mag in redelijkheid worden verwacht dat deze reis met documenten is te staven. Eisers stelling dat hij de documenten - die hij heeft gebruikt voor zijn gestelde vlucht via Turkije - in opdracht van de reisagent heeft vernietigd, kan daar niet aan af doen nu van iemand die bescherming vraagt, mag worden verwacht dat hij zoveel mogelijk informatie verzamelt en bewaart om zijn relaas te onderbouwen. Dat eiser deze documenten heeft vernietigd uit angst om teruggestuurd te worden, heeft verweerder aan eiser kunnen toerekenen nu dit voor rekening en risico van eiser dient te komen. Eisers opmerking ter zitting dat hij nooit heeft verklaard dat hij op instigatie van zijn reisagent documenten heeft vernietigd, is onjuist nu uit pagina 13 van het verslag van het eerste gehoor het tegendeel blijkt. Ook heeft eiser geen informatie kunnen verschaffen over de vrachtwagen waarmee hij van Turkije naar Nederland is gereisd. Eisers stelling dat hij concentratieproblemen had, heeft verweerder onvoldoende kunnen achten om dit niet toe te rekenen. Daarbij heeft verweerder voorts kunnen betrekken dat het bevreemdigingwekkend is dat eiser eerst in de zienswijze met aanvullende verklaringen komt over de vrachtwagen. Het is aan eiser om bij de correcties en aanvullingen aanvullende informatie te verstrekken. Bovendien is eiser aan het begin van het nader gehoor gevraagd of hij nog aanvullingen of correcties op het rapport van het eerste gehoor had. Eisers stelling dat de contactambtenaar niet ver genoeg heeft doorgevraagd kan derhalve niet slagen. Eisers stelling dat het eerste gehoor zou zijn 'afgeraffeld' is niet nader onderbouwd en kan reeds hierom niet leiden tot het beoogde doel. Gelet op het vorenstaande heeft verweerder in redelijkheid aan eiser kunnen tegenwerpen dat hij onvoldoende heeft meegewerkt aan de vaststelling van zijn reisroute.

In dit kader wordt nog door de rechtbank overwogen dat indien wordt vastgesteld dat ten aanzien van één van de elementen identiteit, nationaliteit, reisroute of asielrelaas documenten ontbreken en dat is toe te rekenen aan de vreemdeling, dit reeds voldoende is voor de algemene conclusie dat sprake is van het toerekenbaar ontbreken van documenten.

Uitgaande van voornoemd beoordelingskader overweegt de rechtbank voorts als volgt.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eisers asielrelaas positieve overtuigingskracht ontbeert en niet geloofwaardig is te achten. De rechtbank stelt in dit kader vast dat niet in geding is dat uit onderzoek van Bureau Documenten van 6 maart 2009 is gebleken dat het door eiser overgelegde paspoort en identiteitsbewijs niet vals zijn. Verweerder heeft echter naar het oordeel van de rechtbank in aanmerking kunnen nemen dat ernstig getwijfeld dient te worden aan de echtheid en de rechtmatige verkrijging van deze documenten. Ook al zijn er geen zichtbare sporen van vervalsing aangetroffen op deze documenten, de handtekening van eiser op het paspoort wijkt af van andere handtekeningen op door eiser ondertekende formulieren. Eisers stelling dat hij tijdens het eerste gehoor zenuwachtig en bang was en dat daardoor de handtekening op de formulieren anders was dan op het paspoort, heeft verweerder onvoldoende kunnen achten om de twijfel omtrent de echtheid en de rechtmatige verkrijging van de documenten weg te nemen. Bovendien heeft verweerder in aanmerking kunnen nemen dat het ongeloofwaardig is te achten dat eisers echtgenote zijn Iraaks paspoort heeft afgehaald bij de Iraakse autoriteiten, nu verweerder ambtshalve bekend is dat een door de Iraakse autoriteiten afgegeven paspoort in persoon afgehaald dient te worden. Eiser heeft gesteld dat hij de aanvraag tot afgifte van het paspoort persoonlijk heeft ingediend, dat het paspoort in Bagdad in orde is gemaakt en dat uitreiking aan eisers echtgenote in Basra heeft plaats gevonden. Verweerder heeft in aanmerking kunnen nemen dat deze verklaringen van eiser niet stroken met hetgeen in het ambtsbericht inzake Irak van 26 juni 2008 staat vermeld. Op bladzijde 51 van voornoemd ambtsbericht is het volgende - voor zover thans relevant - vermeld.

"Paspoorten worden uitgegeven door het 'Directoraat paspoorten en reizen' onderdeel van het ministerie van Binnenlandse Zaken. Het Directoraat heeft in verschillende steden een kantoor waar aanvragen kunnen worden ingediend. G-paspoorten zijn evenwel slechts in Bagdad te verkrijgen en zijn erg schaars."

Gelet op het vorenstaande heeft verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat niet aannemelijk is dat het paspoort in Basra is verkregen. Eisers stelling dat sprake is van een nieuwe regeling van de Iraakse autoriteiten waardoor afgifte van paspoorten niet meer plaatsvindt op grond van de oude paspoorten, is niet nader onderbouwd en heeft verweerder in redelijkheid onvoldoende kunnen achten om vorenstaande twijfel weg te nemen.

Ook uit het gegeven dat op het paspoort Al Basra als geboorteplaats staat vermeld, heeft verweerder aanleiding kunnen geven tot twijfel aan de echtheid van dat document nu op de identiteitskaart en nationaliteitskaart, die volgens eiser als basis hebben gediend voor de afgifte van het paspoort, als geboorteplaats Bagdad staat vermeld. Eisers niet nader onderbouwde stelling dat deze vermelding in het paspoort niet juist is en dat hij dit wil laten rectificeren door de Iraakse ambassade, kan niet af doen aan verweerders twijfel aan de echtheid van het paspoort. Verweerder heeft daarbij tevens in aanmerking kunnen nemen dat eiser eerst nadat hij met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, heeft aangegeven dat hij is geboren toen zijn moeder op bezoek was in Bagdad. Verweerder heeft deze verklaring naar het oordeel van de rechtbank, in redelijkheid niet overtuigend kunnen achten.

Verweerder heeft naar het oordeel van de rechtbank eveneens in redelijkheid in aanmerking kunnen nemen dat op de identiteitskaart als reden voor afgifte is vermeld; "verlies van eerder document", hetgeen niet strookt met eisers verklaringen. Verweerder heeft bij het bovenstaande eveneens kunnen betrekken dat in het voornoemde ambtsbericht inzake Irak van 26 juni 2008 is vermeld dat - kort en zakelijk weergegeven - Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal verkrijgbaar zijn.

Gelet op het vorenstaande heeft verweerder in redelijkheid kunnen twifelen aan de echtheid en de rechtmatige verkrijging van het overgelegde paspoort en identiteitskaart en daarmee aan de geloofwaardigheid van eisers gestelde identiteit. Voornoemde twijfel aan eisers identiteit wordt versterkt doordat eiser in drie verschillende landen drie verschillende identiteiten heeft gebruikt. Eveneens heeft verweerder daarbij in aanmerking kunnen nemen dat het adres op de overgelegde woonverklaring, die in 2006 is afgegeven, niet strookt met de verklaring van eiser dat hij sinds 2003 niet meer op dat adres woont. Bovendien heeft verweerder daarbij kunnen betrekken dat het adres op de woonverklaring niet overeen komt met het adres op de voedselkaart. Eisers stelling dat de contactambtenaar hem nooit heeft gevraagd om zijn laatste adres op te geven, waardoor eiser het adres heeft opgegeven alwaar hij tot 2003 woonachtig was, kan niet slagen. Verweerder heeft daartoe kunnen stellen dat blijkens bijlage I van eerste gehoor eiser duidelijk is gevraagd naar zijn laatste adres. Eisers stelling dat het adres van de voedselkaart niet overeenstemt met zijn huisadres, omdat hij is verhuisd, is niet nader onderbouwd en kan reeds hierom niet leiden tot het door hem beoogde doel.

Uitgaande van het hiervoor weergegeven toetsingskader en onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 11 december 2009 (LJN BK 8672) waarin de Afdeling heeft overwogen dat indien, als gevolg van het toerekenbaar ontbreken van documenten, van het relaas een positieve overtuigingskracht moet uitgaan, reeds een enkele ongerijmde wending of tegenstrijdigheid op het niveau van de relevante bijzonderheden tot de slotsom kan leiden dat van positieve overtuigingskracht geen sprake is, is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eisers asielaas positieve overtuigingskracht ontbeert en niet geloofwaardig is te achten.

Verweerder heeft zich voorts naar het oordeel van de rechtbank op goede gronden op het standpunt kunnen stellen dat gelet op het ongeloofwaardig bevonden asielaas eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Irak te vrezen heeft voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Eiser komt derhalve niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning

op grond van artikel 29 eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Gelet op het ongeloofwaardig bevonden asielrelaas heeft eiser niet onderbouwd dat er daadwerkelijk concrete redenen zijn, gelegen in zijn persoonlijke feiten en omstandigheden, die een dergelijke conclusie rechtvaardigen. Eisers beroep op artikel 3 van het EVRM kan derhalve niet slagen.

Voor zover eiser in dit kader eerst ter zitting aanvoert dat maar weinig vragen aan eiser zijn gesteld met betrekking tot zijn werkzaamheden voor de Baath-partij en over de rest van zijn asielrelaas, overweegt de rechtbank dat dit beroep in het beroepschrift niet nader is onderbouwd. Ook in de correcties en aanvullingen op het eerste en ander gehoor heeft eiser daar geen opmerkingen over gemaakt. Nu in het beroepschrift het beroep op de algemene beginselen van behoorlijk bestuur dermate ruim is geformuleerd, dient het eerst ter zitting onderbouwen van dit beroep als tardief te worden aangemerkt. Gelet hierop is de rechtbank van oordeel dat – binnen het kader van de beroepsgronden – niet gesteld kan worden dat het bestreden besluit is genomen in strijd met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Het beroep is ongegrond. De rechtbank ziet geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling. Mitsdien wordt beslist als volgt.

III. BESLISSING

De rechtbank:

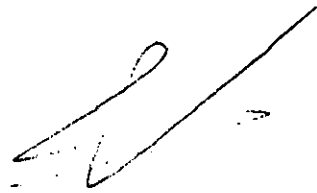
verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door R.A.M.M. Gijselaers in tegenwoordigheid van G. de Keijzer als griffier en in het openbaar uitgesproken op 4 juni 2010.

w.g. G. de Keijzer

w.g. R. Gijselaers

Voor eensluidend afschrift:
de wnd. griffier:

Verzonden op: **04 JUN 2010**

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. De termijn voor het instellen van het hoger beroep bedraagt vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 dient het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. In artikel 6:5 van de Awb is onder meer bepaald dat bij het beroepschrift een afschrift van de uitspraak moet worden overgelegd. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Indien hoger beroep is ingesteld kan ingevolge het bepaalde in artikel 88 van de Vw 2000 juncto artikel 8:81 van de Awb de Voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

Mr G.J. Lemmen
Mw Mr P.J.T. de Kan

Kloosterstraat 29
6093 CT Heythuysen

Correspondentieadres:
Postbus 3074
6093 ZH Heythuysen
Tel: 0475 494402
Fax: 0475 494714

KvK nr.: 14111932

Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak van
de Raad van State
Postbus 16113
2500 BC Den Haag
per faxbericht 070-3651380

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
0.2 JUL 2010	
ZAAKNR.	201006562
AAN:	JPL
BEHANDELD: DD:	PAR:

Inzake : /staat
Dossier nr : 008/179
Uw ref :

Heythuysen, 2 juli 2010

EdelGrootAchtbaar College,

Namens appellant de heer geboren op van Iraakse nationaliteit, tot indienen daarvan bepaaldelijk gevolmachtigd, wordt door zijn gemachtigde, door middel van het indienen van het onderhavige hoger beroepschrift, hoger beroep aangetekend tegen de uitspraak van 4 juni 2010, gewezen door de Rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Maastricht onder het procedurenummer AWB 09 /22955 BEPTDN GI.

Appellant kiest woonplaats ten kantore van Lemmen & De Kan Advocaten, gevestigd te 6093 CT Heythuysen, gemeente Leudal aan de Kloosterstraat 29 aldaar (postbus 3074 6093 ZH Heythuysen), van wie mr. G.J. Lemmen, aldaar werkzaam als advocaat, bepaaldelijk wordt gevolmachtigd om het onderhavige hoger beroepschrift op te stellen, aan te vullen, te wijzigen, te ondertekenen en in te dienen, alsmede om, als gemachtigde alle proceshandelingen te verrichten, die hem in het kader van dit hoger beroep, dienstig, nuttig, gewenst, geraden, geboden en/of noodzakelijk voorkomen, die appellant, ware hij zelve aanwezig, zou verrichten en/of nalaten, zulks in de meest ruime zin, als ook naar eigen inzicht, alle handelingen al dan niet te verrichten in het belang van de onderhavige hoger beroepsprocedure, zulks in de meest ruime zin, waar dan ook en in ledere stand van de hoger beroepsprocedure, waaronder tevens wordt begrepen het woord te voeren, dit alles met het recht van substitutie.

De volmacht strekt zich niet uit over een eventuele intrekking.

Mr. G.J. Lemmen verklaart, dat hij deze volmacht heeft aangenomen.

In de aangevallen uitspraak wordt het beroep van appellant (toen eiser) geadministreerd onder het bovenstaande procedurenummer, ongegrond verklaard.

Een kopie van de aangevallen uitspraak, gelieve u bijgaand aan te treffen.

Verweerder is de Minister van Justitie, gevestigd te 's-Gravenhage.

Appellant kan zich niet verenigen met de aangevallen uitspraak en voeren daartoe het volgende aan.

Grief 1.

Ten onrechte heeft de Rechtbank geoordeeld, dat verweerder in aanmerking heeft kunnen nemen dat ernstig getwijfeld dient te worden aan de echtheid en de rechtmatige verkrijging van deze documenten, alleen omdat de handtekening anders zou zijn dan de handtekening onder de door appellant in Nederland ondertekende documenten.

Verweerder geeft geen enkel argument waarmee deze stelling kan worden onderbouwd, terwijl appellant een duidelijk, consistent en klare verklaring kan geven voor het verschil in handtekening. Verwezen wordt naar appellants verklaringen dienaangaande.

Verweerder heeft zich onvoldoende moeite getroost om de verklaring van de afwijkende handtekening te beoordelen en te onderzoeken of de door appellant overgelegde documenten ergens ter wereld zouden zijn ontvreemd. Verweerder bezit deze kennis verweerder geeft in talloze beschikkingen aan welke soort en welke nummers deze documenten betreffen.

Eveneens is verweerder in staat om via diplomatieke kanalen, te onderzoeken of er sprake zou zijn van fraude.

Verweerder heeft zulks in tal van andere zaken, derhalve rust op verweerder in verband met het beginsel van rechtsgelijkheid de rechtsplicht om een dergelijk onderzoek te doen alvorens een verregaande beslissing te nemen dan de onderhavige.

Verweerder stelt dat het hem ambtshalve bekend is dat een door de Iraakse autoriteiten afgegeven paspoort in persoon dient te worden afgehaald. Verweerder onderbouwt zulks op geen enkele wijze, terwijl verweerder op de hoogte is van het feit, dat aan deze regel niet strikt de hand wordt gehouden. Er is derhalve strijd met het motiveringsbeginsel.

De rechtbank is tot deze toets toegelaten en heeft zulks onterecht verzuimd.

De bewering dat G-paspoorten in Irak moeilijk te verkrijgen zijn of schaars zijn, bewijst niets ten aanzien van appellants verzoek doet daaraan evenmin iets af.

Grief 2

Ten onrechte heeft de rechtbank geoordeeld, dat appellants verhuizing niet zou zijn onderbouwd.

Appellant vraagt zich af hoe hij een feitelijke gebeurtenis, waar geen documenten aan te pas komen zou moeten onderbouwen..

Zelfs in Nederland met zijn ongeveer de beste bevolkingsboekhouding ter wereld komt het herhaaldelijk voor dat mensen niet op het adres wonen waar ze staan geregistreerd.

Grief 3

Ten onrechte heeft de rechtbank geoordeeld, dat appellants asiel relaas positieve overtuigingskracht ontbeert en niet geloofwaardig is te achten.

Appellant bestrijdt zulks immers zijn verklaringen zij consistent, duidelijk en geven een juist inzicht in de situatie in welke appellant zich in Irak heeft bevonden.

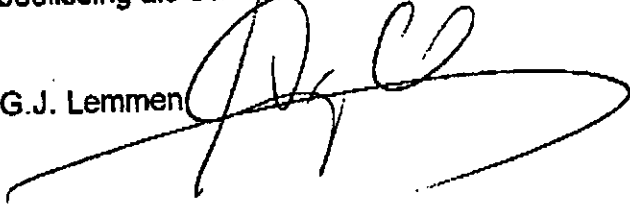
Verweerder dwingt appellant om terug te keren naar zijn land van herkomst, om daar onder levensgevaarlijke omstandigheden de juistheid van zijn verklaringen zichtbaar te kunnen maken voor een verblijfsvergunning in Nederland. Appellant wordt daardoor blootgesteld aan de verboden behandeling ex art 3 EVRM.

Advocaten

Lemmen & De Kan

Namens appellant wordt verzocht om het onderhavige hoger beroepschrift ontvankelijk en gegrond te verklaren, alsmede de aangevallen uitspraak te vernietigen onder in de plaatsstelling van een beslissing als Uw Raad zal vermenen te behoren

G.J. Lemmen

A large, stylized handwritten signature in black ink, written over the printed name 'G.J. Lemmen'. The signature is fluid and cursive, with a long horizontal stroke at the bottom.